

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. Τι τρέχει;

Φ.— Τρέχουν πράγματα σπουδαῖα καὶ μεγάλα, χοροὶ ἴσιους δρόμους κλέφτικοι, πανιέραις καὶ σι-
φωναῖς, τραγούδια μουσικαῖς, τρακ τραύκ τὰ παλαμά-
μαντύλια, φέσια κόκκινα, φαροῦ πλατεῖα σκουφάκια,
κοστούμια πολυποίκιλα, τσαρούχια, φουστάνελαις,
πρασινοκίτρινα βρακιά, ματσούκαις, μαναβέλαις,
λογιῶν λογιῶν χρωματισμοί, λογιῶν λογιῶν φιγού-
[ραις,

καρύδια κάθε καρυδιάς καὶ κάθε εἶδους μούραις,
Αἰγιαλεῖς, Γορτύνιοι, Κορίνθιοι, Ἀξιώταις,
Ἡλείοι, Καλαβρυτινοί, Λοκροί, Ὀζόλοι, Τζιῶταις,
Κυνορριεῖς, Μεσσήνιοι, τὰ τέκνα τῶν Λακῶνων,
οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἀχαιοί, τὰ πλήθη τῶν Ἰώνων,
ἡ Λαβιδιά, τὰ Μέγαρα, τὸ Ἄργος, οἱ Ἀρκαῖδες,
μὲ τὰς σημοῖας ἐμπροσθὰ κηγαίνουσι οἱ παππάδες,
κατόπιν δὲ ἡ μουσικὴ καὶ κόσμος καὶ μπουλούκια,
ἀκούονται δὲ κάποτε καὶ μερικὰ χαστούκια.

Θεέ μου! τί πλνήγυρις καὶ τί πομπὴ μεγάλη!
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, προσμένονται καὶ ἄλλοι
καὶ Τηνησιοὶ καὶ Συριανοὶ καὶ Χιῶταις κτ' Ὀλλαν-
[δέξιοι

καὶ Ἰταλοὶ καὶ Σικελιοὶ κτ' ὀλίγοι Καλαβρέζιοι
καὶ τόσος κόσμος ἦλθ' ἐδῶ γιὰ νὰ γενῆ θυσία,
ὅπου θαρρεῖς πῶς γίνεται καμμιὰ μετοικεσία.

Π.— Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Μὰ τὸ σταυρὸν δὲν ξέρεις τί ἀσκέρι...
κτ' ὁ Δούνης ἴσιον μπαλκόνι του κάνει συχνὰ καρτέρι,
μήπως περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ κανένα σῶμα νέον
καὶ προσφωνήσῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἀλήθη τῶν γενναίων.
Ἄλλὰ τὸν ἐμυρίστικαν μπερμπάντηδες καμπόσοι
καὶ εἰς τὸν Χ ρ ὁ ν ο ν δὲν τολμᾷ κανέναν νὰ ζυγώσῃ
ἐνῶ δὲ χθὲς ἐβάδιζα, βρὲ Περικλῆ, μονάχος
καὶ πρὸς τὸν Χ ρ ὁ ν ο ν Ἀ θ η ν ῶ ν ἐπήγαιν' ἀτα-
[ραχῶς,

ἐξαίφνης μου ἐφώνησε γνωστός μου καταγκούνης:
«Βρὲ μὴν περάσῃς ἀπ' αὐτοῦ καὶ θὰ μιλῆσ' ὁ Δούνης».
Ὁ δὲ Σιγάλας ὁ ξανθὸς ἴσιον Σύνταγμα προσμένει
καὶ μόλις ὅτ' ἦ πῶς ἐφεδροὶ πλακόνουν μαζωμένοι,
εὐθὺς κηδᾶ ἴσιον μουσικῆς ἀπ' αὐτὴν τὴν παστάδα
καὶ ὀμιλεῖ γιὰ τὴν παλιὰ καὶ τωρινὴ Ἑλλάδα.

Π.— Κτ' ὁ Δεληγιάννης;

Φ.— Καὶ αὐτὸς φωνάζει ὀλοένα
κτ' ἀπὸ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς τὰ ἔχει σὰν χαμένα.
Μ' αὐτὰς τὰς προσφωνήσεις του τὸν ἐπίασε βραχνάδα
καὶ δὸς του πρὸς μαλακτικὰ, μολόχα καὶ σουμάδα.
ἴσιον ἔπυργετον κάθεται τὸ τῆς Οἰκονομίας
κτ' ὅταν ἀκούσῃ κάτωθεν κραυγὰς καὶ τρικυμίας,
προβάλλουν ἢ μαρπύλαις του ἀπὸνα παραθύρι
καὶ τότε πλέον γίνεται μεγάλο πανηγύρι
καὶ ἐν τὸν ὄψις ἐκεῖ ἴσιον μετὰ χέρια σηκωμένα,
γιὰ μιὰ στιγμή, σὲ βεβαίῳ, θὰ θυμηθῆς ἐμένα.

Π.— Καὶ τί σὰς λέει, Φασουλῆ;

Φ.— Νὰ ἔχωμ' ἴσιον, νὰ ἔχωμε ὀμόνοια παντοῦ καὶ πειθαρχία
καὶ νὰ μὴν κάνωμ' ἄτακτα σὰν κακομαθημένοι...
μὰ σὰν τοῦ ἴσιον «πόλεμος», δὲν ξέρω τί παθαίνει
καὶ γίνεται ἡ ὄψις του ὡς εἶδος κεχομπάρι,
καθὼς κτ' ἐκείνον τὸν τρελλὸ τοῦ δρόμου καρβου-
[νιάση,

ποῦ σὰν ἀκούσῃ «πόλεμος» ἀπὸ κανένα στόμα,
ἀφρίζει, δαιμονίζεται κτ' εὐθὺς ἀλλιάζει χρῶμα.

Π.— Ζητῶ καὶ ἄλλας νὰ μου ἴσιον σημαντικὰς εἰδήσεις.

Φ.— ἴσιον Ἐπυργεῖον ἔγιναν πολλὰ μεταρρυθμίσεις.
ἴσιον τοῦ Σπῆλιου τοῦ σαχλοῦ μᾶς ἦλθ' ὁ Κοντο-
[γούρης,

ἀνὴρ πολεμικώτατος, πρὸς δὲ κτ' ὀμορφομούρης,
μὲ ἄσπρα γένεια, Πατρινός καὶ μὲ ἴσιον καπέλο...

Π.— Καὶ ἄλλα σπουδαιότερα τοῦ Κοντογούρη θέλω.

Φ.— Λοιπὸν γνωστὸν σοῦ καθιστῶ, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμα,
πῶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σεβᾶχ Θαλιουσινοῦ, τοῦ Ρώμα,
μᾶς ἔρχεται ὁ Μπούμπουλης, τὸ τέκνον τῶν γοργόνων
ὅπου ἐμπνέει πόλεμον μὲ τὸνομά του μόνον.

Π.— Κτ' ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς;

Φ.— Κτ' αὐτὸς ἴσιον κρῦα μένει
κτ' εἰς τὴν Εὐρώπην λέγεται ὡς σπουδαστῆς πηγαίνει.

Π.— Καὶ ἡ Βουλῆ;

Φ.— Συνῆλθε χθὲς μὲ ὄλους τοὺς πατέρας,
μὲ λωποδύτας μερικούς καὶ τόσας ἄλλας λέρας
ἐν μέσῳ δὲ τῶν κυριῶν καθὼς καὶ τῶν κυριῶν
ἐπήγα ἴσιον διπλωματῶν κτ' ἐγὼ τὸ θεωρεῖον
κτ' ἄρχισα κόρτε δυνατὸ μὲ μιὰ ξανθὴ νὰ κάνω,
ὅπου, ἐν γίνῃ πόλεμος, σ' αὐτὴν θὰ ξεθυμᾶνω.
ἴσιον ἄμα πρὸς τὰς ἐνδεκα ἐκτύπα τὸ ὄλοδι,
ὁ βασιλεὺς εὐδόκησε νάλθῃ ἀπ' τὸ Τατόι
κτ' ὀμέσως ζήτησ' ἔσκουσα μὲ ὄλην μου τὴν λύσαν,
ἐν κτ' εἶδα πῶς τὰ πράγματα πολεμικὰ δὲν ἴσιον.

Π.— Καὶ τί πε γιὰ τὸν πόλεμο;

Φ.— Δὲν ἴσιον μιὰ λέξι,
ἐν καὶ ταῦτί μου ἴσιον τέντωσα ἴσιον λόγῳ νὰ προσέξῃ.
ἴσιον ἄμα τὸν ἐδιάβασα μὲ φλόγα καὶ ὀδύνην,
ἐνίσησα πῶς διαρκῆ θὰ ἴσιον εἰρήνην.

Π.— Βρὲ τί μου λές;

Φ.— Πολεμικὸν τὸν ἴσιον εὐλόγως,
μὰ τέτοιος ἐρμαφρόδιτος καὶ ζαχαρένιος λόγος,
μιὰ τέτοια σάχλα, τέτοιο ντουζ καὶ μιὰ τέτοια νοῦλα,
μποροῦσε μόνον νὰ γραφῆ ἀπὸ τὴν Θεοδωρούλα.

Π.— Λοιπὸν τῶντι πόλεμος φρονεῖς πῶς δὲν θὰ γίνῃ;

Φ.— ἴσιον καὶ πάλιν πέφρωται νὰ ζήσω ἐν εἰρήνῃ,
σ' ὀρκίζομαι ὡς Φασουλῆς καὶ τίμιος πολίτης,
πῶς ἴσιον ἀντάρτης θὰ γενῶ, ἴσιον ἄνας λωποδύτης.
Πρέπει νὰ πολεμήσωμεν, βρὲ Περικλῆ καὶ ὄμως,
σὰν θυμηθῶ τὸν πόλεμο, μὲ πρὸς κρῦος τρόμος.
Κτ' ἀλήθεια, τί χρειάζονται πολεμικαῖς μανίαις;
τί θέλομε τὸν Ὀλυμπο καὶ τῆς Μακεδονίας;
Μὰ τὸ Χριστό, βρὲ Περικλῆ, ἐν βάλω τὴν κορῶνα,
θὰ ἴσιον πρώτη μου δουλειὰ νὰ δείρω Μακεδόνα.

Π.— Μωρὲ ἀκόμη, ἀνανδρε, τοιαῦτα τσαμπουνίζεις
καὶ μὲ τὰ λόγια σου αὐτὰ τὸς σκέψεις μου συγχύζεις;
Τρέχα ἴσιον Δούνη γογγύρα γιὰ νὰ σὲ προσφωνήσῃ
καὶ ἴσιον ἴσιον μετὰ θάρρος, σὲ ὀπλίση.

Φ.— Πήγαινε σύ, ἐν ἀγαπᾶς...

Π.— Μωρὲ δὲν πῶς ἀκόμη;
ἴσιον λοιπὸν δὲν ματσουκιάς κτ' ἴσιον ἀλλάξῃς
[γνώμη-